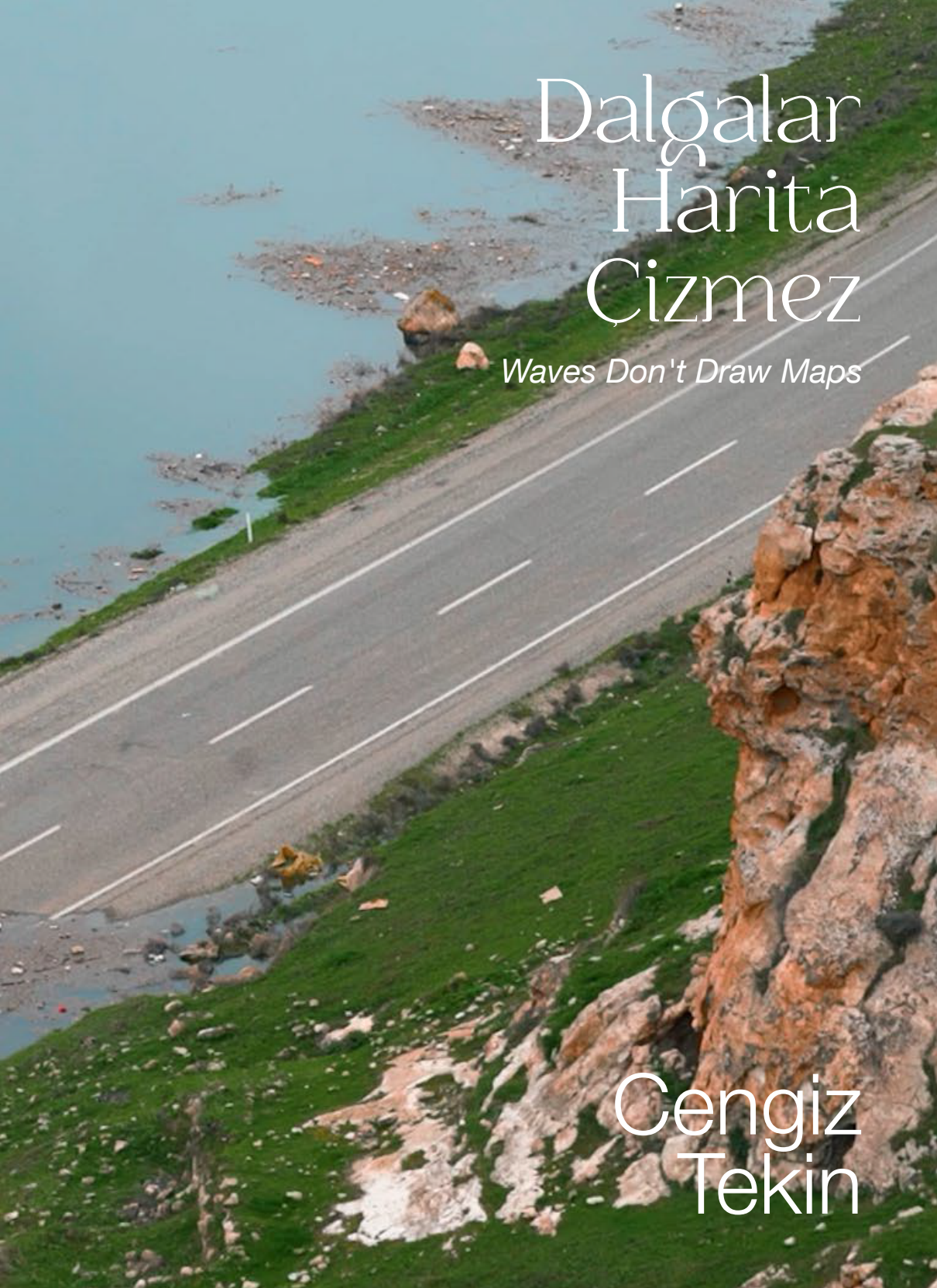

An aerial photograph of a coastal landscape. A two-lane asphalt road with white dashed lines runs diagonally from the bottom left towards the top right. To the left of the road is a body of water, likely the sea, with some debris floating near the shore. To the right of the road is a steep, rocky cliff face with patches of green grass. The sky is a pale blue.

Dalgalar Harita Çizmez

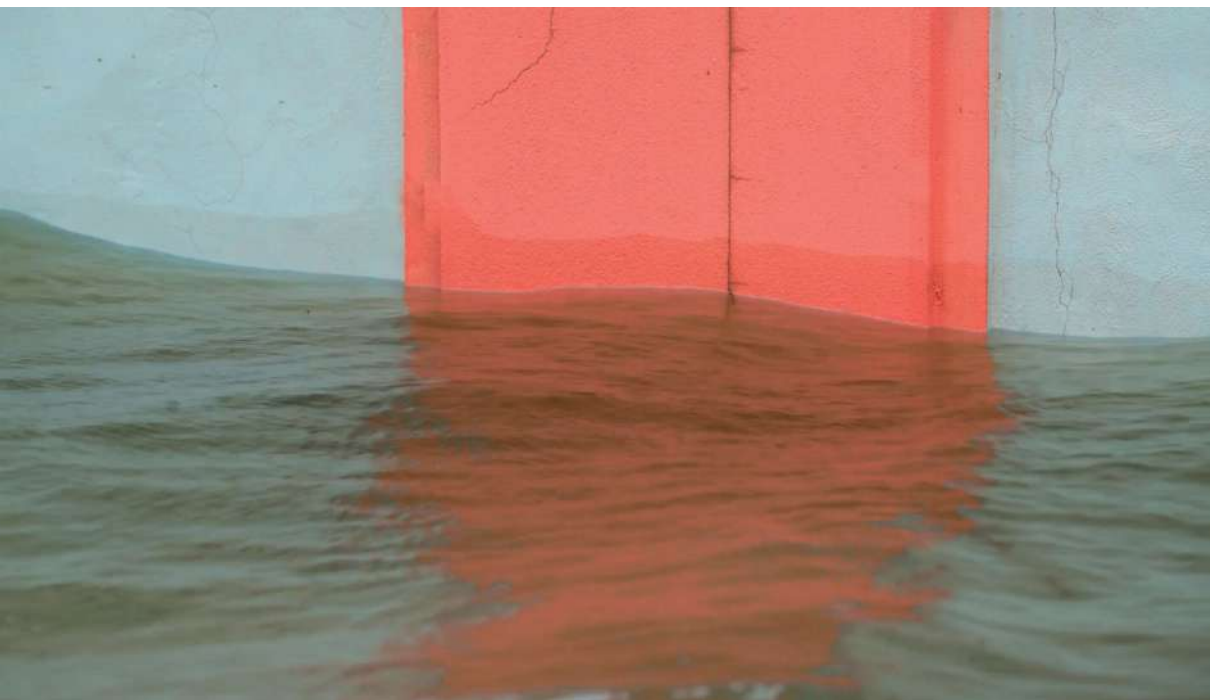
Waves Don't Draw Maps

Cengiz
Tekin

İçindekiler | Contents

- 12 **Giriş: *Dalgalar Harita Çizmez***
Nazlı Yayla
- 20 **Introduction: *Waves Don't Draw Maps***
Nazlı Yayla
- 36 **düşüceler, düşler, dünyalar**
Anı Ekin Özdemir
- 52 **words world worlds**
Anı Ekin Özdemir
- 58 **Taşkın Su, Askıda Hâller**
İlker Cihan Biner
- 64 **Overflowing Water, Suspended States**
İlker Cihan Biner
- 76 **CV Cengiz Tekin**

Dalgalar Harita Çizmez

Giriş | Nazlı Yayla

Cengiz Tekin'in sanatsal pratiği, gündelik hayatın sıradanlığında gizlenen karmaşıklıkları görünür kılarak, izleyiciyi politik ve toplumsal meselelerin çok katmanlı yapısıyla yüzleştirir. Sanatçı, bireylerin hayatta kalma stratejileri ile otoriter yapıların dayattığı koşullar arasındaki gerilimi mizah ve ironiyi araçsallaştırarak işler. Bu gerilim, yalnızca bireysel bir deneyim değil, aynı zamanda kolektif belleğin, kültürel dinamiklerin ve toplumsal yapının bir yansımasıdır. Tekin'in eserleri, izleyiciyi yalnızca görsel bir deneyime değil, aynı zamanda derin bir düşünsel sorgulamaya davet eder. Bir halının deseni, bir özür ifadesi ya da gündelik bir nesne, sanatçının elinde kapsamlı bir eleştirinin taşıyıcısına dönüşür.

Dalgalar Harita Çizmez, bu çok katmanlı yaklaşımı su metaforu üzerinden derinleştirerek izleyiciye sunar. Su, Tekin'in çocukluğundan itibaren yaşamında önemli bir yer tutan, Dicle kıyısındaki yıllarından bir yansıma olarak serginin kavramsal temelini oluşturur. Sosyo-politik çatışmaların, kültürel kimliklerin ve tarihsel katmanların şekillendiği bu coğrafya, suyun akışkanlığıyla birleşerek sanatçının hafıza, kimlik ve sınır kavramlarını irdelemesine olanak tanır. Suyun sürekli hareket eden, sabitlenemeyen ve sınır tanımayan yapısı, insan eliyle çizilmiş sınırların kırılganlığını vurgular. Tekin, bu sınırları, doğanın sabit tanımlara direnen ve sürekli değişen dinamik yapısı ile karşılaştırır; bu da suyu, özgürlük ve alternatif hayal gücü için bir metafor haline getirir. Sergi adının çağrıştırdığı gibi, su genellikle haritaların ve coğrafi sınırların tanımlayıcı bir unsuru olarak görülür. Ancak Tekin, bu sınırların doğanın bir parçası olmadığını, aksine insan eliyle yaratılmış yapay kurgular olduğunu vurgular. Doğa, sabitlenemeyen ve sürekli devinen yapısıyla Tekin'in eserlerinde sınırların ötesine geçen bir özgürlük alanı sunar. Bu bağlamda su, yalnızca bireylerin ve toplumların sınırlarla olan ilişkisini sorgulatan bir araç değil, aynı zamanda doğanın direncini ve insan yapımı düzenlerin kırılganlığını gözler önüne seren bir unsurdur.

İklim değişikliğinin etkileri, Tekin'in eserlerinde belirgin bir şekilde kendini gösterir. Çevresel dönüşümlerin neden olduğu değişimler, yalnızca doğal sınırları değil, siyasi ve toplumsal yapıları da derinden etkiler. Bu süreç, sınır kavramlarını yeniden sorgularken, ulusal kimliklerin ve devlet politikalarının dönüşümüne de zemin hazırlar. Su, bu bağlamda, yalnızca bir metafor değil, aynı zamanda iklim krizinin yarattığı yeni güç dengelerini eleştiren bir araçtır. Tekin, suyun dönüştürme ve ters yüz etme gücünü, insan eliyle tahrip edilen doğanın bir hatırlatıcısı olarak ele alır. Bu eleştirel yaklaşım, su kaynaklarının ticarileştirilmesi, su kıtlığı ve bu kıtlığın beslendiği ekonomik-politik ilişkiler üzerinden güç dinamiklerinin nasıl yeniden şekillendiğini sorgular. Su, hem doğanın direncini hem de insan yapımı sınırların kırılganlığını açığa çıkararak mevcut düzene dair yeni sorular ortaya koyar.

Sanatçının işlerinde kullandığı unsurlar, geleneksel imgelerden bürokratik motiflere, insan yapımı nesnelerden doğal elementlere kadar çeşitlilik gösterir. Bu unsurlar, bir yandan geçmiş ile günümüz arasında köprü kurarken, diğer yandan bireysel hafıza ile kolektif anlatılar arasındaki dinamikleri açığa çıkarır. Örneğin asfalt yollar, modernitenin ilerleme simgesi olarak karşımıza çıkar. Ancak bu yolların doğa ile olan çelişkisi, sanatçının eserlerinde, bürokratik desenlerle bezeli bir halı üzerinden yeniden yorumlanır. Bu sayede, Tekin'in eserleri, hem görsel bir deneyim hem de geçmişle bugünün politik katmanları arasında düşünsel bir bağlantı kurar.

Dalgalar Harita Çizmez, yalnızca krizlerin tespit edildiği bir alan yaratmakla kalmaz; aynı zamanda bu krizler içinde yeni direnç biçimlerinin ve alternatif tahayyüllerin keşfedilmesine de olanak sağlar. Suyun hem yıkıcı hem de yaratıcı gücü, bireysel ve kolektif hafızanın taşıyıcısı olarak, mevcut toplumsal yapıların altında yatan çatışmaları ve uyumsuzlukları yeniden değerlendirme fırsatı sunar. Tekin, bu çatışmaları görünür kılarak izleyiciyi kendi sınırlarını, belleğini ve bu sınırlarla ilişkisini sorgulamaya davet eder.

Pastoral Senfoni / Pastoral Symphony, 2021

Çift kanallı video yerleştirme

Two channel video installation

4'16'

Waves Don't Draw Maps

Introduction by Nazlı Yayla

Cengiz Tekin's artistic practice renders visible the complexities hidden in the mundanity of daily life and brings the viewer face to face with the multi-layered nature of political and social issues. The artist conveys the tension between the survival strategies employed by individuals and authoritarian structures by embracing humour and irony as vital instruments. This tension is not only personal lived instance, but also reflections of a collective memory, cultural dynamics and the social structures. Tekin's works invite the viewer in not only for a visual experience, but also for deep contemplation. In the artist's hands, the pattern on a rug, an apologetic expression or an object from daily life transforms into the purveyor of a deft critical stance.

Y cxgu Fqp̃Ftcy Ocr u presents this complex approach, further underscoring it through the metaphor of water. Water, a remnant of the artist's early years on the shores of the Dicle River—a significant place in the artist's biography—comprises the conceptual basis of the exhibition. When in contact with the fluidity of water, this particular geography, which is so deeply informed by socio-political conflicts, different cultural identities and historical layers allows the artist to explore such concepts as memory, identity and borders. The ever-moving, unbounded and untameable nature of water highlights the frailty of human made borders. As the title of the exhibition conveys, water is generally seen as a defining force, helping humankind to delineate maps and geographical borders. However, Tekin maintains that these borders are not natural; rather, they are fictional constructs enforced by humans. Nature, in all its perpetual and dynamic motion, provides an expansive space for freedom that surpasses borders. In this context, water emerges not only as a lens to question the relationship individuals and societies maintain with borders, but also as a vital resource showcasing the resilience of nature and the fragility of human-made structures.

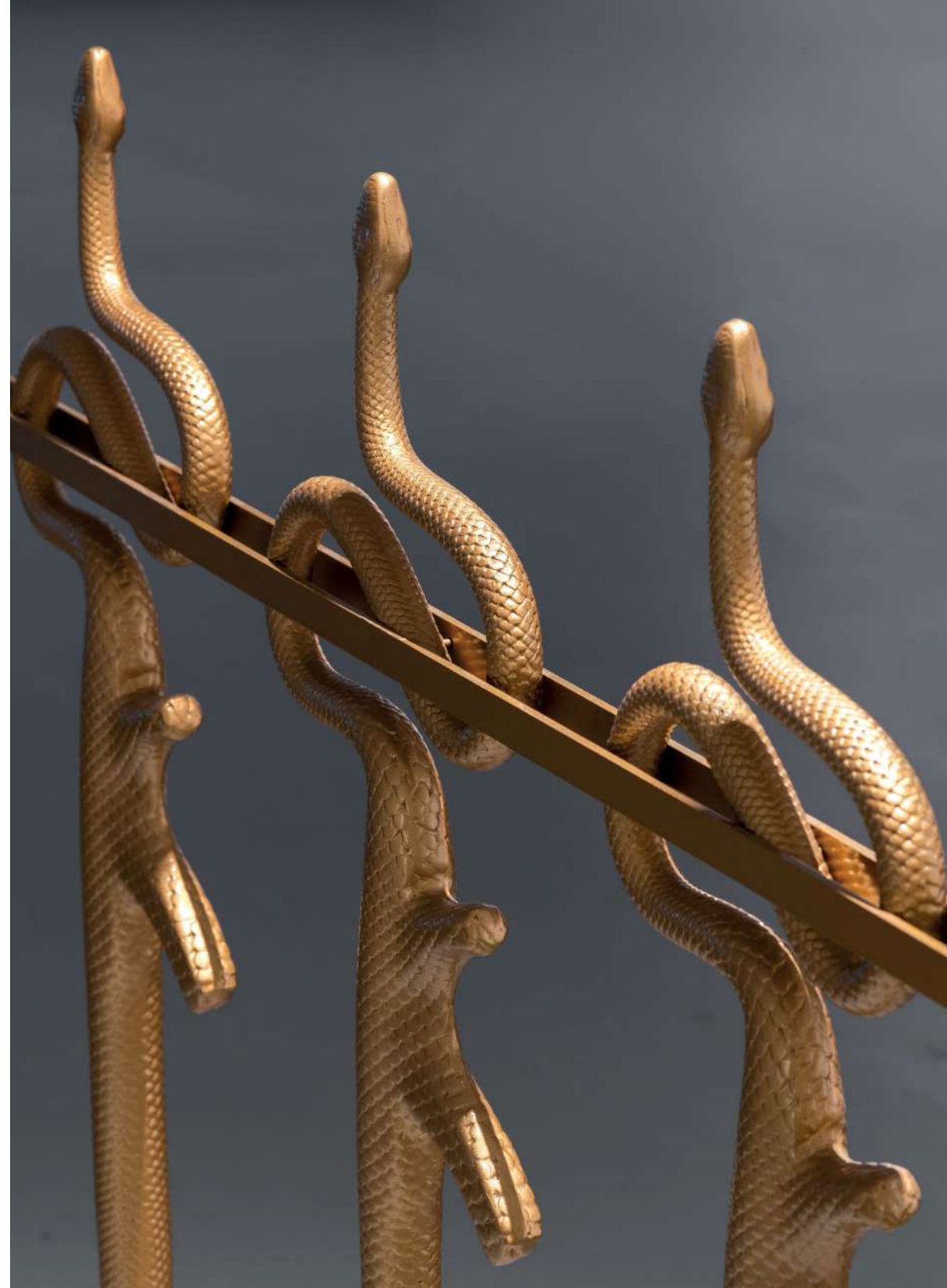
The effects of climate change announce themselves loudly and clearly in Tekin's works. The transformations that are caused by environmental changes deeply impact not only natural borders, but also political and social structures. This process prompts us to question the very definition of borders, paving the way for the transformation of national identities and state policies. In this context, water appears not only as a metaphor, but also a vehicle to criticize the new power balances created by the climate crisis. Tekin treats the transformational and uprooting powers of water as a key reminder of nature, which has been so violently damaged by humans. This critical approach examines how power dynamics are reshaped through the commercialization of water resources, water scarcity, and the economic-political relations that perpetuate this scarcity. By highlighting both the resilience of nature and the fragility of human-made borders, water poses brand new questions about the existing order.

The vast array of elements employed by the artist in his works span traditional imagery to bureaucratic motifs and patterns, from manmade objects to natural elements. These elements form bridges between the past and present day, all the while revealing the rich dynamics between individual memory and collective narratives. For instance, we generally perceive asphalt roads as a definitive symbol of modernist advancement. However, in Tekin's work, the stark contradiction of these roads with nature itself are interpreted through a carpet featuring bureaucratic patterns. In this way, Tekin's works create neural pathways among visual experiences, connecting the political layers of the past with the present.

The exhibition *Y cxgu Fqp̃Ftcy Ocr u* not only creates a space where crises are identified, but also allows for the discovery of new forms of resistance and alternative imagined scenarios within said crises. As a carrier of individual and collective memory, the destructive and generative powers of water present the viewer with an opportunity to reevaluate the conflicts and discordances bubbling right underneath the surface of already existing social structures. By rendering these conflicts visible, Tekin invites the viewer to question their own personal borders, memories, and the relationship they maintain with these borders.

Geri Dönüşüm Hatası
The Recycling Mistake, 2024
Fiber üzerine baz kat boya ve demir korkuluk
Basecoat paint on fiber and iron railing
115 x 210 cm

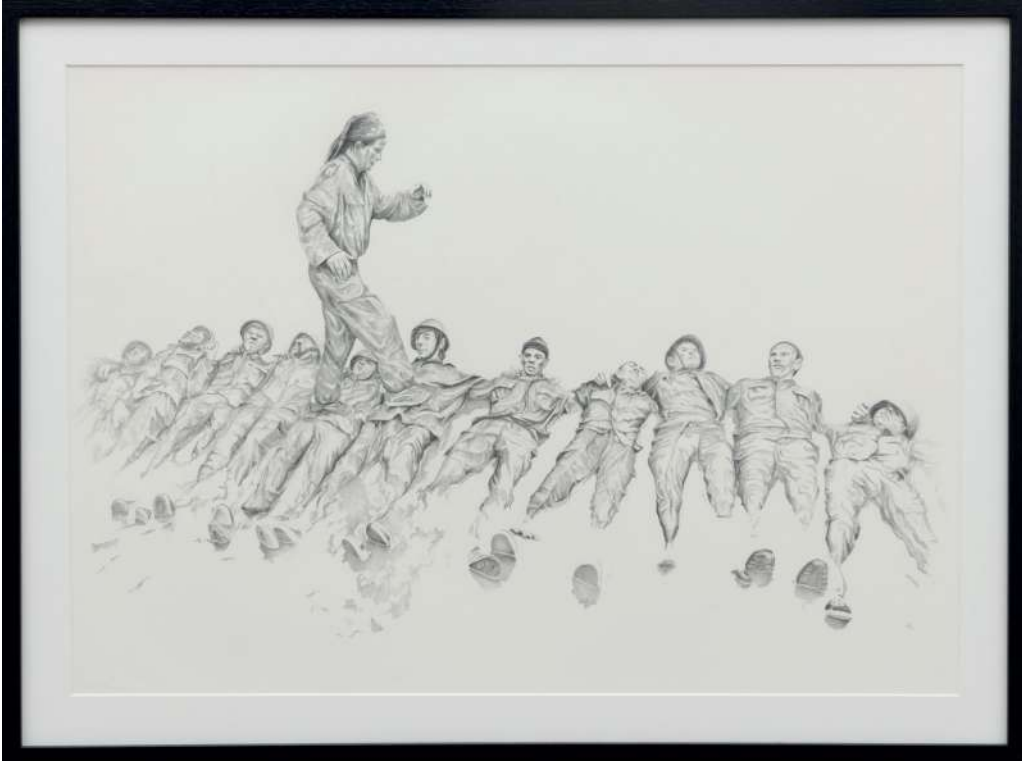

Makam Panosu / Title Plaque, 2024
Kağıt üzerine karakalem, deri çerçeve
Graphite on paper, leather frame
88 x 118 cm

Cennetten Hemen Önce
Just Before Paradise, 2015
Hahnemühle Fine Art kağıt üzerine arşivsel pigment baskı
Archival pigment print on Hahnemühle Fine Art Paper
40 x 70 cm

Cennetten hemen önce 1 & 2
Just before Paradise 1 & 2, 2024
Kağıt üzerine karakalem / Graphite on paper
50 x 67 cm

düşünceler, düşler, dünyalar

Anı Ekin Özdemir

İnsan bedeninin neredeyse yüzde yetmiş sudan oluşuyor. Her birimiz bir su birikintisiyiz ve suyla kaplı dünyaya akışkan bir süreklilikle bağlıyız. Bir su birikintisi gibi düşünerek ve akışkan karşılaşmalar sayesinde bizler (bedenler, türler ve maddesellikler olarak) iyisiyle kötüsüyle birbirimize ne kadar derinden bağlı olduğumuzu görebiliriz. Konforlu kategorilerimiz ve sınırlarımız çözünmeye başlar ve bedenin tekil, dokunulmaz bir varlık olduğuna dair geleneksel algı sekteye uğrar. Beden kendi tenine sınırlı değildir, dünyaya bağlı ve ona müdahildir; başkalarına muhtaçtır. *Dalgalar Harita Çizmez* sergisi aracılığıyla sanatçı Cengiz Tekin, geleneksel beden algısını su üzerinden sorguluyor. Tekin bir metafor olarak su ve dalgalar ile birlikte düşünürken siyasi, kişisel ve çevresel olan eriyerek birbirine karışıyor.

Geri Dönüşüm Hatası doğanın kendini yenileme kapasitesine gönderme yaparken diğer yandan insanlığın söz konusu döngüde yarattığı aksaklığı bizlere hatırlatıyor. Doğanın dairesel devinimiyle başa çıkmak konusunda iyi değiliz. İlerlemeye yıkıcı bir inat ile odaklanan, insan eliyle yapılan müdahaleler doğanın döngülerini sekteye uğrattırıyor. Aynı ilerleme odağıyla suya söz konusu özellikleri dayatmaya devam ediyoruz. Terry Eagleton'ın *Akıl, İnanç ve Devrim* kitabında belirttiği gibi:

Edmund Burke'ün iyi bildiği gibi aşırı ışık karanlıkla sonuçlanabilir. Aklın fazlası (Burke'ün hemşerisi Jonathan Swift'in *Gulliver'in Seyahatleri*'nde gösterdiği gibi) çılgınlığın bir türüne dönüşebilir. Kendisini bedeninin canlılığından ve duygulardan koparan bir rasyonellik formu, bu subjektif alanı içeriden biçimlendirmekte başarısız olacak, böylece onu kaos ve şiddetle yem edecektir. ...Geçmiş tarih öncesinin ilkel ormanlarına sürülecek çok çocuksu bir şey olarak gören ilerleme ideolojisi, tarihsel miraslarımızı ve gelecek için sahip olduğumuz en kıymetli kaynaklarımızdan bazılarını gasp eder.¹

Ancak sudan mürekkep bedenlerimiz ve bilinçdışımız gibi su da sabit ve tanımlanabilir bir element değildir. Açıklığın, yakınlığın ve arzunun sunduğu canlılığın bizleri bir şeye güvenlik ya da gelecek fikrinden ziyade güven ile yönelttiğinden hepimiz haberdarız. Hepimiz açıklığın, samimiyetin ve arzunun canlılığını biliyoruz—güvenlik veya gelecek fikri yerine güvenle bir şeye doğru yönelmemizi sağlar. Ancak gene de sözlerimiz ve

dünyalarımız (oluşturduğumuz gerçeklikler) sıklıkla ayrı düşmemize sebep olur. Sınırlar koymak ve samimiyetten kaçınmaya dair alışılmış, hatta teşvik edilen bir eğilim vardır. Kendimiz ile başkaları arasında bu denli belirgin sınırlar çizmeye ne zaman başladık? Bu tanım ve ayrımlar ne zaman güvenin ve açıklığın yerini aldı? *Geri Dönüşüm Hatası* sınır ve güvenlik kadar döngüsellik ve doğrusallık kavramlarını da sorguluyor—izleyicilere bu düşünme biçimlerinin bazılarının ne kadar gereksiz ve imkansız olduğunu fark etme imkanı sunuyor.

İlerlemeci zihniyet bizleri şevkat ve arzuyla faaliyet gösteremediğimiz derin bir fiyaskoya sürükler. Psikanalist Jamieson Webster *Disorganisation & Sex* kitabının ilk bölümünde şöyle yazar: “Vurgulamaya çalıştığım şey şu: Arzu, kazanmaya, öldürmeye, sahip olmaya, fethetmeye dair bencil bir arzu olarak algılanmamalıdır; daha ziyade arzu, kendi sınırlarını belirlediği sürece bunları aşan şeydir. Veya, Lacan'ın ifade edeceği gibi arzu, yokluk ile karşılaşmayı ve içinden fışkırdığı Hakikat'in bir parçasını içinde barındırır.”² Arzu sınır ihlali, tenimizin ötesine uzandığımız bir an, ötede kıpırdanan bir dalgadır. Kısacası illa geleceğe doğru değilse de, bir şeye yönelik bir devinim mevcuttur. Cengiz Tekin sergide, insan olarak sahip olduğumuz doğrusal algı ve ilerlemeci odağın aksine, doğanın dinamik devinimini ve döngüsellikini ortaya koyuyor. Tekin aynı zamanda otoriter yapıların, erkekliğin ve kapitalizmin çatlaklarından sızıyor. Bu devinim aracılığıyla, kolektif hafıza, bağımlılıklar ve mizahla beraber düşünerek ikilikleri ve karşıtlıkları çözüyor. Cengiz Tekin'in işlerinin konumlandırılmış doğası, izleyicilerin sanatçının yaklaşımına müdahil olarak onu somutlaştırmaya olanak tanıyor.

Makam Panosu işi aracılığıyla sağlamlık, güç ve hiyerarşi yanılsamalarıyla karşı karşıya kalıyoruz; bu mermi delikleri süregelen güncel ve görünmez şiddeti görselleştiriyor. Dünyamızı şekillendiren bu tuhaf ilişkiselliklerle iç içe geçtiğimizde kırılganlıklar ve bağımlılıklar daha görünür hale geliyor. Bu dolaşıklıklara odaklanmak, her karşılaşmaya içkin olan ve farklı derecelerde tahribatın ve huzursuzluğun izlerini taşıyan kırılganlığı ve karşılıklı bağımlılığı ortaya seriyor.

Karmaşıklıkları görmezden gelmeye ve günlük hayatta yolumuzu bulmanın basit yollarını üretmeye, yolumuza devam etmeye ve bir çözüm bulmaya teşvik ediyoruz; oysa savunmasız ve bağımlı, istikrarlı ve steril varoluş biçimimiz sadece bir yanılsama. Julia Kristeva şöyle yazıyor:

¹ *Akıl, İnanç ve Devrim: Tanrı Tartışması Üzerine Düşünceler*. Terry Eagleton. Çeviri: Akın Emre Pilgiri, 2021, Can Sanat, Tellekt Yayınları.

² Webster, Jamieson. *Disorganisation & Sex*. SCB Distributors, 2023. / Türkçeye çevrilmemiş.

“Demek ki iğrenç kılan, kirlilik ya da hastalık değil, bir kimliği, bir sistemi, bir düzeni rahatsız edendir. İğrenç, sınırlara, konumlara ve kurallara saygı göstermeyen bir şeydir. Arada, muğlak ve karışmış olandır.”³

Atılmışlık (*abjection*) öznenin benlik algısını muhafaza eden sınırların aşılmasıyla ilintilidir, bu, benliğin sıklıkla kendi maddeselliği ve kırılganlığıyla yüzleştiği bir haldir; sidik, kusmuk, açık yaralar, kurtçuklar, hastalık... Kısacası atılmışlık bedeni açar ve benliğin sınırlarını dehşet ve tiksinti aracılığıyla muğlaklaştırır. Bu tecrübe, kontrol kaybı, belirsizlik ve doğrusallık aracılığıyla dönüşüme sebep olur. Kendi karmaşıklığımız ve çelişkilerimizle yüzleşiriz, bana kalırsa bunu bir bireyden daha fazlası olma tecrübesi takip eder, ki bu da oldukça yorucudur. Middlemarch'ta George Eliot'ın yazdığı gibi: “Sıradan insan hayatının tamamına dönük keskin bir bakışımız ve hissiyatımız olsa bu, çimenin boy vermesini ve sincabın kalp atışını duymak gibi bir şey olurdu ve sessizliğin öte yanında yatan kükrème bizi öldürdü.”⁴ Bu düşünce Cengiz Tekin'in işleriyle paralel görünüyor; sanatçı, basite indirgenmiş ve steril oluş biçimine meydan okuyor. Eserleri büyük oranda aykırı, bastırılmaya ve tanımlanmaya da direnir—Cengiz Tekin yepyeni akışkan zeminlerin arayışında. Bu sergi, etkileşime ve dönüşüme alan açan, güç olan ve huzur kaçıranla hemhal olmaya bir davet. Ancak gene de söz konusu dolaşıklıklar ve bağlar yorucudur: onları kontrol etmek ya da düzenlemek imkansızdır, bu da zor ve karmaşık olanı sevmeyi öğrenmemizi gerektirir. Bunun yanında, *Dalgalar Harita Çizmez* yaşamın ve doğanın yıkıcı ve yaratıcı, iyi ve kötü, sağlıklı ve toksik ikiliğinde olmadığına dair bir kavrayışı da taşıyor.

Pardon başlıklı yerleştirme bizleri ufak iletişimimizi ve jestlerimizi yeniden değerlendirmeye davet ediyor. Duvar üzerine, altın rengi ufak ebatlı harflerle yazılmış “pardon” yerleştirilmesi, aklıma Erin Manning'in *Minor Gesture* kitabını getirdi. Manning'e göre, neredeyse farkedilmeden geçip gitse de “küçük jest”, ilişkiler ağını dönüştürür.⁵ *Pardon* işiyle Cengiz Tekin, küçük jestleri kutluyor ve izleyicinin her belli belirsiz jesti, teması, düşünceyi ve kelimeyi açmasını sağlıyor. Bunlar dünyaya katılım göstermenin yolları ve bir anlamda sözle ifadenin dünyalaştırmak, dünya kurmak anlamına gelmesi demek. Helen Palmer ve Vicky Hunter tarafından tarif edildiği haliyle dünyalaştırma (*worlding*) basitçe belirli çevreler/şartlar/olaylar içindeki pasif varoluşun ya da onlarla yaşadığımız karşılaşmaların sonucu değildir.

Bu daha ziyade aktif, ontolojik bir süreçtir—dünyada var olmanın bedenlenmiş, faaliyete geçmiş bir yoludur. Dünyalamak bizleri dikkatimizi tecrübeler, mekanlara ve iletişimlere yöneltmeye ve onların maddeselliğiyle etkileşime geçmeye davet eder. İnsan ve mesken edindikleri çevre arasındaki sınırlar her zaman değişim halindedir, hiçbir zaman tam

olarak belirgin değildir. O halde, dünyalaştırma bir dikkat ve karşılıklık eylemi haline gelir ve bizleri bu dolaşıklıkların karmaşıklığını onurlandıracak şekillerde yaşamaya ve yaratmaya davet eder. *Dalgalar Harita Çizmez* sergisi, bir dünyalaştırma pratiği izlenimi veriyor. Cengiz Tekin, politik ve çevresel olan arasındaki karmaşık ilişkiye odaklanarak kontrollü ve kontrolsüz, güncel ve görünmez, kişisel ve kolektif arasındaki gerilimi araştırıyor. Sergi, farklı zamanları, mekânları ve deneyimleri bir araya getirirken, izleyicilerine düşünceleri ve birlikte kalmaları için bağlantılar sunuyor. Donna Haraway'ın yazdığı gibi, neyi hayal ettiğimiz, neyi düşündüğümüz, neyi yarattığımız önemlidir: “Başka meseleleri düşünmek için hangi meseleleri kullandığımız önemlidir; başka hikâyeler anlatmak için hangi hikâyeleri anlattığımız önemlidir; düğümlerin hangi düğümleri düğümlendiği, düşüncelerin hangi düşünceleri düşündüğü, betimlemelerin hangi betimlemeleri betimlediği, bağların hangi bağları bağladığı önemlidir.”⁶

Daha kapsamlı okuma için:

Astrida Neimanis, *Hydrofeminism: or on becoming a body of water*

Donna J. Haraway, *Staying with the Trouble*

Jamieson Webster, *Disorganisation & Sex*

Daisy Hildyard, *Second Body*

Virginia Woolf, *The Waves*

>> **Anı Ekin Özdemir** sanatçı, araştırmacı ve yazar. Ağırlıklı olarak fotoğraf, şiir, sanatsal ve deneysel yazı, kitap mecrası ve baskı üretimi alanlarında çalışmaktadır. Sanatsal pratiği ve araştırmaları eleştirel feminist ve posthümanist teoride konumlanır. Çalışmaları ve araştırmaları bedenlenmiş incelemeler ve şiirsel karşılaşmalar aracılığıyla su etrafında gelişen kırılganlık, toplumsal cinsiyet, türçülük, antropomorfizm ve erotizm gibi çeşitli diyalogları bir araya getirir.

³ Kristeva, *Korkunun Güçleri: İğrençlik Üzerine Deneme*, Fransızca'dan Çeviren: Nilgün Tütal, Ayrıntı, 2014.

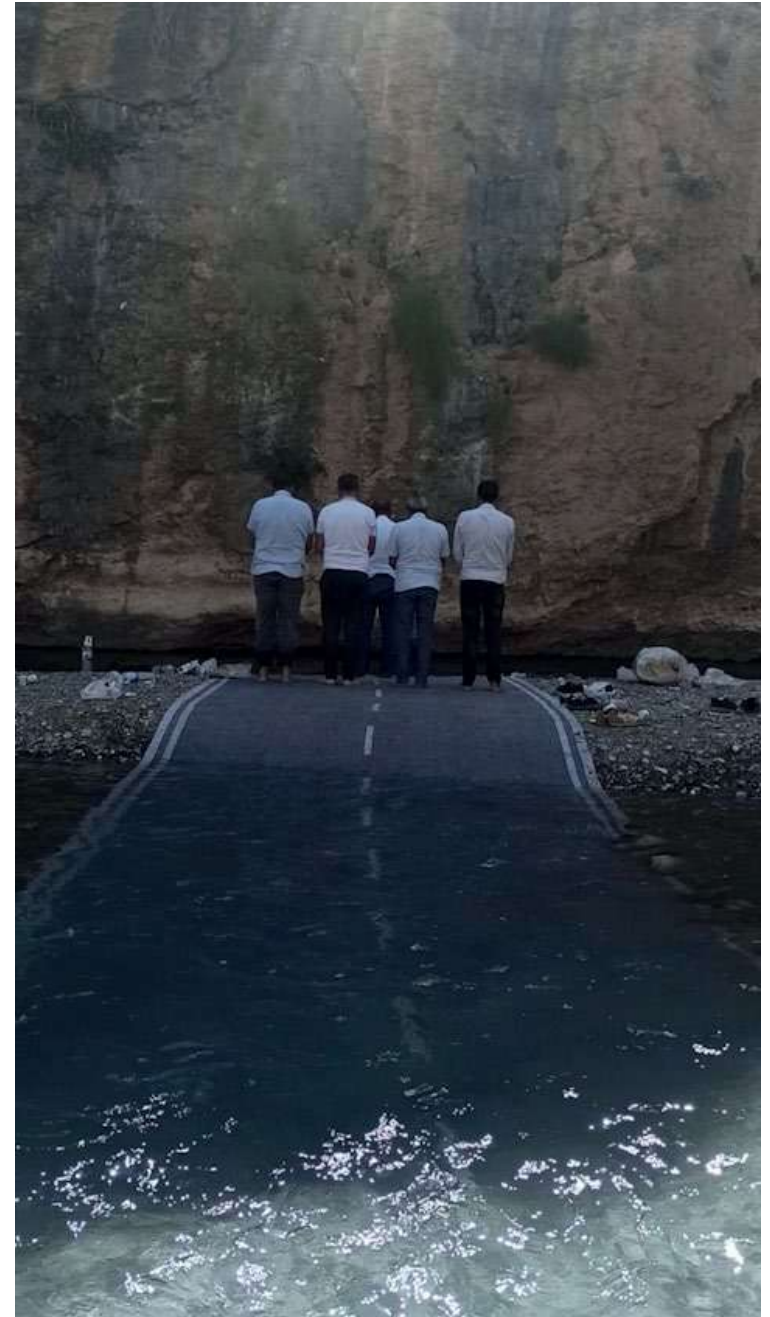
⁴ Eliot, George. *Middlemarch: Taşra Yaşamından Notlar I*. Cilt, çev. Cihat Taşçıoğlu, Nora Yayınları, 2016, s. 306.

⁵ Manning, Erin. *The minor gesture*. Duke University Press, 2016.

⁶ Haraway, Donna J. "Staying with the trouble: Making kin in the Chthulucene." *Staying with the Trouble*. Duke University Press, 2016.

Road / Yol, 2023
Tek kanallı video, dokümantasyon
Single channel video, documentation, 5'

PARDON

Pardon, 2024
14 ayar altın / 14 carat gold
1,5 x 10 cm

Ters yüz / Upside Down, 2024
12 adet kaşık üzerine 12 adet poliüretan heykel yerleştirmesi
Installation of 12 polyurethane sculptures on 12 spoons
19 x 8 x 5 cm

words world worlds

Anı Ekin Özdemir

Almost 70 percent of the human body is water. We are all bodies of water and are connected to the watery planet through a fluid continuum. Through thinking as a body of water and through watery interactions, we (as bodies, species, and materialities) can see how deeply we are connected for better or worse. Our comfortable categories and boundaries start to dissolve, and the traditional view of the body as a singular, inviolable entity shifts. The body is not confined to its own skin but is interconnected, implicated in the world, and dependent on others. Through the exhibition, *Waves Don't Draw Maps*, Cengiz Tekin challenges the traditional view of the body through water. Tekin thinks with the water and waves as a metaphor where political, personal, and environmental melt into each other.

The Recycling Mistake refers to the self-renewal capacity of nature while reminding us of the disruption caused by humans in this cycle. We are not good at dealing with circular movements of the nature. Human interventions disrupt nature cycles through a destructive focus on progress. We still impose those qualities on the water with a focus on progress. As Terry Eagleton says in *Reason, Faith and Revolution*:

An excess of light, as Edmund Burke knew, can result in darkness; a surplus of reason can become a species of madness. A form of rationality which detaches itself from the life of the body and the affections will fail to shape this subjective domain from the inside... The ideology of progress, for which the past is so much puerile stuff to be banished to the primeval forests and prehistory, plunders us of our historical legacies, and thus of some of our most precious resources for the future.¹

However, like our watery bodies and unconsciousness, water is not a stable and definable element. We all know about the vitality of openness, intimacy, and desire — makes us move toward something with trust, rather than security or the idea of the future. Still, our words and worlds (constructed realities) often drive us apart. There is a habitual, even encouraged, tendency to establish boundaries and avoid openness. When did we start drawing such definitive lines between ourselves and others? When did these definitions and separations become substitutes for trust and openness? *The Recycling Mistake* questions the concept of boundary and security as well as circularity and linearity — and opens a door for viewers to realize the unnecessary and impossibility of some of these ways of thinking.

¹ Eagleton, Terry. *Reason, faith, and revolution: Reflections on the God debate*. Yale University Press, 2009.

The progressive mindset carries us into a deep failure, failure to work with desire and affection. In the first chapter of her book, *Disorganisation & Sex*, Jamieson Webster writes: What I mean to point out by this is that desire shouldn't be taken merely as self-ish desire to win, to kill, to possess, to conquer, but what in fact transcends these, in so far as desire articulates its own limits; or, as Lacan would put it, desire carries within the confrontation with the lack, and the piece of the Real, from which it springs.² Desire is transgression, a moment when we step beyond our own skin, a wave that moves beyond. So, there is a movement towards something, but not necessarily to the future. In the exhibition, Cengiz Tekin reveals the dynamic motion and circularity of nature in contrast to the linear perception and progressive focus that we embody as human beings. Tekin also leaks through the cracks in the authoritarian structures, masculinity, and capitalism. Through this movement, he dissolves dualities and oppositions through thinking with collective memory, dependencies, and humor. The situated nature of Cengiz Tekin's works allows viewers to attend and embody his approach.

Through the work *Title Plaque*, we are confronted with the illusion of solidity, power, and hierarchy. These gun holes visualize the present and invisible way of operating violence. Vulnerabilities and dependencies become more apparent when we engage with these weird relationalities that shape our world. Focusing on these entanglements reveals the interdependence and the inherent vulnerability in every interaction — marked by varying degrees of harm and unease.

We are encouraged to ignore complexities and find simple ways to navigate in daily life, move on, and find a solution. However, we are vulnerable and dependent, stable and sterile way of being only an illusion. Julia Kristeva writes: It is thus not lack of cleanliness or health that causes abjection but what disturbs identity, system, order. What does not respect borders, positions, rules. The in-between, the ambiguous, the composite.³ Abjection involves crossing the boundaries that maintain the subject's sense of self, often this is a state that confronts the self with its own materiality and vulnerability: piss, vomit, open wounds, worms, disease... So, abjection opens up the body and blurs the boundaries of the self through horror and revulsion. This experience leads to a transformation through ambiguity, loss of control, and linearity. We face the complexity and contradiction of ourselves, I think this might be followed by the experience of being more than an individual which is overwhelming. Like George Eliot writes in *Middlemarch*: If we

² Webster, Jamieson. *Disorganisation & Sex*. SCB Distributors, 2023.

³ Kristeva, Julia. *Powers of horror: An essay on abjection*. Columbia University Press, 2024.

had a keen vision and feeling of all ordinary human life, it would be like hearing the grass grow and the squirrel's heartbeat, and we should die of that roar which lies on the other side of silence.⁴ This idea resonates with Cengiz Tekin's works, he is challenging the simplified and sterile way of being. Works are mostly subversive, and resist suppression and definitions — Cengiz Tekin seeks new fluid grounds. This exhibition is an invitation to stay with what is difficult and troubling which opens space for exchange and transformation. Still, these entanglements and connections are overwhelming, impossible to map out, or control which requires us to learn to love what is difficult and complicated. Also, *Waves Don't Draw Maps* carries an understanding that life and nature aren't binary of destructive and creative, good and bad, healthy and toxic.

The installation, *Pardon*, invites us to rethink our minor interactions and subtle gestures. *Pardon*, invites us to rethink our minor interactions and subtle gestures. The word “Pardon” placed on a wall in small gold letters made me think of Erin Manning's book, *Minor Gesture*. According to Erin Manning, the minor gesture, although it may pass almost unperceived, transforms the field of relations.⁵ With *Pardon*, Cengiz Tekin celebrates minor gestures and makes the viewer elaborate on the potential of every subtle gesture, touch, thought, word. These are ways of attending to the world, in a way wording becomes worlding... Worlding, as described by Helen Palmer and Vicky Hunter, is not simply the outcome of our passive existence in or encounters with particular environments, circumstances, or events. Rather, it is an active, ontological process—an embodied and enacted way of being in the world. Worlding asks us to turn our attention intentionally to experiences, places, and interactions, actively engaging with their materiality. Boundaries between humans and the environment they inhabit are always in exchange, never fully distinct. Worlding, then, becomes an act of attentiveness and reciprocity, inviting us to live and create in ways that honor the complexity of these entanglements. *Waves Don't Draw Maps* feels like a practice of worlding. Cengiz Tekin delves into the tension between controlled and uncontrolled, present and invisible, personal and collective by looking at the complex relationship between political and environmental. While weaving together various times, places, and experiences, exhibition gives its viewers connections to think and stay with. So, it matters with what we imagine, think, create as Donna Haraway writes: It matters what matters we use to think other matters with; it matters what stories we tell to tell other stories with; it matters what knots knot knots, what thoughts think thoughts, what descriptions describe descriptions, what ties tie ties.⁶

⁴ Eliot, George. *Middlemarch*. Modern Library, 2000.

⁵ Manning, Erin. *The minor gesture*. Duke University Press, 2016.

⁶ Haraway, Donna J. "Staying with the trouble: Making kin in the Chthulucene." *Staying with the Trouble*. Duke University Press, 2016.

Further reading:

Astrida Neimanis, *Hydrofeminism: or on becoming a body of water*

Donna J. Haraway, *Staying with the Trouble*

Jamieson Webster, *Disorganisation & Sex*

Daisy Hildyard, *Second Body*

Virginia Woolf, *The Waves*

>> **Anı Ekin Özdemir** is an artist, researcher and writer. She works primarily with photography, poetry, artistic and experimental writing, book-form, and printmaking. Her practice and research are situated in critical feminist and posthumanist theory. Through embodied investigations and poetic encounters, her work and research conflate various conversations around water: vulnerability, gender, speciesism, anthropomorphism, eroticism.

Julien Assange'ın portresi
Portrait of Julien Assange, 2024
Kağıt üzerine kırmızı fosfor, cam tozu, silikat ve kibrit çerçeve
Red phosphorus, glass powder, and matchstick frame on paper
80 x 60 cm (Çerçevesi / Framed)

Taşkın Su, Askıda Hâller

0. 1812 Uvertürü*

İlker Cihan Biner

Cengiz Tekin'in *Dalgalar Harita Çizmez* adlı sergisinde imgeler ile düşünceleri birbirine bağlayan bir dokuma süreci var. Bu açıdan çalışmalarını deşifre etmeye girişmek sergiyi indirgeyici konumlara sürükler.

Sanatçıdaki düşünme eylemi imge dünyasıyla iç içe ve yaratılan olasılıklarla beraber başka fikirleri yakalamaya çalışıyor. Eserlerin görsel düşünme formları olduğunu söyleyebiliriz. Bilinmeyene, karanlıkta kalmış ya da sessizleştirilmiş olana doğru yöneliyor. Eserlerde çiçeklenen fikirlerin canlılığı açık uçlu ya da kendi eylemini gerçekleştiriyor.

Dalgalar Harita Çizmez'de öncelikli olarak metaforun katkılarından bahsetmek gerek. Metaforlar dilde yaratılan süslemelerden meydana gelmez. Katışıksız benzetmeler de değildir. Öyle ki; konumları için tekinsiz, kaotik ve akışkan diyebiliriz. Kimi zaman anlam alanlarını kısıpca alma tehlikesi taşısa da oluşmakta olan fikir ağlarını somut düzlemlere yayar. Estetik fenomenin ötesine geçerek anlatım olanaklarını geliştirir.

Metaforları Batı-merkezci bir yerden ele almamak önemli. Uzakdoğu'ya uzanıp Çin şiirini işaret ettiğimizde metaforlar orada var olan şeylerin ortaklığıyla açıklanır. Yani içgörü devreye girer ve şeylerin düzenindeki kolektif hareketlere bakılır. Örneğin; su ile varoluş arasında ilişki kurulur. Her ikisinin akışkanlığının ortaklığı ele alınır. Akla hemen tasavvuf düşüncesi gelebilir. Bu pozisyonda ruhsal alemle doğal alem arasındaki paralelliklere bakılır. Fakat mesele Doğu-Batı gibi kategorileri ters yüz edip metaforların tekinsizliğinin, çok boyutluluğunun altını çizmek. Öte yandan Cengiz Tekin metaforu kullanırken Çin ya da tasavvufi düşüncede demir atmıyor.

Başka bir deyişle; tek bir fikirle yetinmeyen, çok katmanlı, gerilimli, ironiyi elden bırakmayan sergide su; cetvele, pergele, harita ile hesaplamalara sığmayan, tek alana indirgenemeyen, taşan bir şey olarak tasvir ediliyor. Sergi mekânına yayılan eserlerde

*Cengiz Tekin'le olan dostluğumuzun bir belleği var. Her ikimizde dostluğu dönüştürücü bağlamda yaşam biçimi olarak görüyoruz. Lale Müldür şiirleri, Kubrick filmleri, opera sahneleri... Tartışmalarımız, paylaştıklarımız esnasında oluşan diyaloglarımız neredeyse kitap olacak formatta. Üstelik toplumun normallik dayatmalarını kabul etmediğimiz gibi başka bir dünyanın ihtimaliyle yaşamaya/hayal etmeye devam ediyoruz. Bu yüzden metne başlarken Pyotr Ilyich Tchaikovsky tarafından bestelenmiş orkestral bir eser olan 1812 Uvertürü'ne gönderme yapmayı seçtim. Gerçek top ve kilise çanı kullanılarak kaydedilmiş. Rusların 1812'de Napolyon'a karşı zaferlerini konu alır. Sanatçı savaşı notalara döker, gerilim eserde zirve noktadadır. Eserin işleyiş biçimi tam da dostluğumuzun ve serginin çok boyutluluğuyla, ironik yapısıyla uyumlu.

sömürü, ırkçılık, sınır çizme, hapsedilme gibi iktidar pratiklerinin birbiriyle ilişkisini vurgulayan konumda. Metafor, farklı görünen konuları canlandırarak seyirciyi krizli, gerilim yaratan eserlerle baş başa bırakıyor.

Perde 1: Kuir ekoloji

Doğaya dair kök salmış normatif bir anlayış var. Pas tutmuş bu ideal düzen algısı ikili karşıtlıklar üzerinden (erkek/dişi, insan/hayvan gibi) ele alınır. Böyle bir tabiat perspektifi normal sayılır ve insan onun merkezindeymiş gibi gösterilir.

Üstelik tabiat insanlara hizmet etmek için varolmuş bir mekanizma da değildir. Tanrıça, anne ya da baba olarak da görülemez.

Beliren böylesi yüzeysel anlayışlar doğa perspektifini tek yerde hapseder. Gündemde olan ekolojik krizin sebeplerinden biri de yerleşmiş bu insan-merkezci bakış açısı.

Oysa tabiatın bir göbeği ya da odağı yoktur. Birçok bitki, organizma, hayvan türü ikili cinsiyet rejimlerinin ötesinde olmakla beraber doğadaki bu çeşitlilik tam da sabitlenemeyeceğinin göstergesi.

Tabiata sınırları belirlenemeyen, müşterek, karmaşık ağlarla akışkanlık halinde, dönüşebilir olan konumlar olarak baktığımızda mevzunun boyutu değişir.

Kuir ekoloji de denilebilecek perspektif Cengiz Tekin'in ilham aldığı bir konum.

Sergide *Geri Dönüşüm Hatası* adındaki eser demir korkuluktan oluşuyor. Çalışmada yılan başat rolde. Namlulu silahları yutar pozisyonda. Eserdeki paradoks hem yaşadığımız coğrafyanın çelişkilerine hem de egemenin merkeziyetçi duruşuna gönderme yapar nitelikte. Sanatçının fikir ağında dolanan kuir ekoloji tam da bu noktada devreye giriyor. Yılan gibi bir türün tekinsizliği, toprak üzerindeki hızı ya da onla kurduğu bağ mitolojide sihir, bilgi kaynağı gibi bir anlam üstlenmesine olanak sağlar.

Diğer açıdan doğanın ne kadar karmaşık olduğunu yılanın hareket sahasından anlayabiliriz. Mitolojik manasında ise bilginin, erdemin her zaman silahı yenebileceği gibi bir konum ortaya çıkıyor.

Sergide yer alan iki video çalışmasını ise birbirine dolaşık halde görebiliriz. *Yol ve Pastoral Senfoni* adını alan bu iki eserden ilki varoluşsal ve toplumsal düzlemde konumlanırken, ikincisinde yerel dinamiklerin varlığı söz konusu.

Yol çalışmasındaki açık uçlu, geniş anlam katmanı otoriter rejimlerdeki merkezde olma bağımlılığından, iktidarların şiddet uygulayan politikalarından saparak bireysel ya da kolektif mücadeledeki karşılaşmaları/buluşmaları işaret eden bir konumda.

Eser “her daim yapım aşamasında” fikrini canlandırıyor. Üstelik kullanılan yol metaforu “geçmiş-şimdi-gelecek” döngüsünü sorgularken tarihin düz çizgi olmadığını altını çizerek nitelikte.

Pastoral Senfoni isimli eser çift kanallı bir video çalışma. Görüntülerde Hasankeyf' iki farklı kamera açısıyla ortaya konuyor. Puslu, krizli bir akış serimlenir konumda. Egemen şiddetin akarsuların, göllerin, denizlerin izlerini silmeye kalkışan politikaları çalışmanın gerilimli yüzeyinde.

Cengiz Tekin *Geri Dönüşüm Hatası*, *Yol ve Pastoral Senfoni* adlı video çalışmalarında *tarihsel perspektif* ile *anlam alanlarının çok katmanlılığı* meselelerini işleyerek birkaç soruyu beraber soruyor: Tarih sadece geçmişten ibaret olaylar yığını mı? Mücadele ederken, bilginin katkıları yok mu? Sanat yaparken kendi sesimizin, soluğumuzun bir bitiş noktası var mı?

Perde 2: Mikro formlar

Tekin'in *Pardon* yerleştirmesi ışıdayarak sergi mekânında. Bir dinamizm içeren çalışmanın malzemesi 14 ayar altından oluşuyor. Eserin parıldayan duruşunda sanatçı söylenmeyene yönelerek toplumsal düzendeki kirli iş birliklerini, suç ağını işaret ederek sınırlara gözünü dikeyyor. Karanlıkta kalan katliamlar, adaletin küresel çapta işlememesi bu gezegenin en büyük sorunlarından.

Kamufraj, *Makam Panosu*, *Kayıp Video Serisi* yine *Pardon* eseriyle paralel olarak farklı iktidar dinamiklerindeki şiddet pompalayan bürokratik izlerin üzerinde duruyor. Çalışmalar baskı mekanizmalarını yeniden düşünmeye davet ediyor. Aynı zamanda seyircinin deneyimiyle de sınırlı kalmıyor.

Makam Panosu, *Kayıp Video Serisi*, *Kamufraj* belge formatında. Çünkü gerek ülke coğrafyası gerekse de küresel çapta hafızada kalan politik olay örgüleri, semboller, yönetim taktikleri güç odaklarının çalışma, duruş biçimlerini belgelendiren sürece dönüştürüyor.

Pardon çalışması sergideki başka bir eser olan *Julian Assange'ın Portresi* ile de ilintili. Wikileaks belgelerinin iktidarların suç bataklığını ifşa etmesi Assange'ın başını belaya

sokmuştu. Yıllarca tutsak kalan gazetecinin sanatçı tarafından resmedilmesi gerçekliğin hiçbir zaman tek boyutlu olmadığının kanıtı.

Perde kapanırken: Dalgaların sesi

Cengiz Tekin'in eserlerini sahneleme yöntemindeki çatışmanın yaratıcı boyutları var. Yani sanatçı izleyiciyi yargılayıp varolan şiddeti tekrar yaratmıyor. Bu gerilimin sergi mekânını oyun alanına çevirdiğini söyleyebiliriz. Dahası, yılanvari formlarla delikler açarak, kimi detayları kazıyarak, küçük izler yaratarak izleyiciyi irili ufaklı ama güncel krizlerle karşı karşıya bırakıyor.

Popülist duruşlarından uzakta bir pozisyon sergileyen Tekin eserlerinde yaşadığımız çağdaki mikro iktidar dinamiklerini de ele almayı başarıyor.

Sergi neo-liberal uygarlığa has meselelerin altını çizerek bir dalganın bulanık ama sızıntı yaratan, güçlü, tehlikeli görüntüsüne bürünüyor.

Rilke'in “İç Yaşantı, Dış Yaşantı” metninden bir paragrafla bitirmek gerek: “Böyle duruşu, birdenbire rahatsız etmeğe başladı onu. Ağacın gövdesini sezdi. Elindeki kitabın ağırlığını duydu. Yerinden çıktı. Ağacın içinde belirli bir esinti, yaprakları çeviriyordu. Bu esinti; denizden geliyor, çalılırların içinden geçiyor, yamacı tırmanıyor, her şeyi birbirine katıyordu.”¹

>> **İlker Cihan Biner** (1984) Doğu Akdeniz Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunu. Floransa ve Roma'da Giorgio Agamben ve Antonio Negri'nin estetik ve politika üzerine atölyelerine katıldı. Agos, Bianet, Vogue Türkiye, k24, Gazete Duvar, İstanbul Art News'da kültür-sanat yazıları kaleme aldı. Art Unlimited'ta ve Artı Gerçek'te güncel sanat, edebiyat, politika, popüler kültür üzerine yazmaya devam ederken çeşitli sanat platformlarında sanatçı konuşmaları, sergi turları, sanat atölyeleri de yapmaktadır. AICA (Association Internationale des Critiques d'Art / Uluslararası Sanat Eleştirmenleri Derneği) üyesidir.

¹ Rainer M. Rilke, Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi, Temmuz 1961, S: 118, S. 720-721 Çev. Melâhat Özgü

Kamuflaj / Camouflage, 2024
Tuval üzerine yağılı boya ve bitki yerleştirmesi
Oil on canvas with plant installation
100 x 170 cm

Overflowing Water, Suspended States

0. 1812 Overture*

İlker Cihan Biner

There is a process of interweaving that connects images and thoughts in Cengiz Tekin's exhibition titled *Waves Don't Draw Maps*. From this point of view, attempting to decipher the works would nudge the exhibition to a reductionist position.

The act of thinking on the artist's part is part and parcel with his realm of images; it strives to capture other ideas alongside the possibilities it originates. We may contend that artworks are vessels for visual thinking. They veer towards the unknown, what has been left in the dark or rendered mute. The vitality of the ideas that have bloomed in the works are open ended, or rather, they realize their own actions.

With regards to *Waves Don't Draw Maps*, we must first speak of the contributions of metaphor. Metaphors are not born of linguistic adornment. They are neither absolute similes. They are such that we can describe their position as uncanny, chaotic and fluid. Though it may harbour the danger of ensnaring its own fields of meaning, the incipient idea spreads its webs on tangible planes. It reaches beyond the aesthetic phenomenon in order to advance narrative possibilities.

It is important to not address metaphors from a Western-centric position. When we extend our gaze and point to Chinese poetry, its metaphors are best explained through the commonality of what is already existent there. That is to say, (our) insight comes into play and prompts us to look at the collective movement inherent to the organization of things. For instance, the relationship between water and existence is forged. The commonality of the fluidity of both is addressed. Sufi mysticism may immediately spring to mind. It is at this point that the parallelisms between the spiritual realm and the natural realm are observed. But the real concern is to upend such categories as East/West and to underscore the uncanniness and the multidimensionality of metaphors. On the other hand, Cengiz Tekin does not drop his anchor either in Chinese or Sufi thought as he employs metaphors.

*Our friendship with Cengiz Tekin has its own memory. We both view friendship as a transformative form of living. The poems of Lale Müldür, the films of Kubrick, scenes from an opera... Our debates and discussions that transpire through all that we share can almost fill a book. Moreover, we do not accept society's impositions of normality and continue to live/dream with the possibility of another world. That is why I chose to refer to the 1812 Overture, an orchestral work composed by Pyotr Ilyich Tchaikovsky. This piece was recorded using a real cannon and church bells; its theme is the Russian victory over Napoleon in 1812. The composer injects the war into musical notes and the tension is at its peak. The way this piece functions is in harmony with the multidimensionality and ironic nature of both our friendship and the exhibition.

In other words, in this multi-layered, suspenseful exhibition which does not confine itself to one single idea and which continually errs on the side of irony, water is described as something that cannot be measured with rulers, compasses or maps, but rather as something that overflows and cannot be reduced to a single space. The artworks that spread over the exhibition space, too, occupy a position that highlights the relationship between such oppressive practices as colonization, racism, delimitation and imprisonment. The metaphor, here, brings to life seemingly disparate issues to bring the viewer face to face with crisis-stricken artworks which create suspense.

Act 1: Queer Ecology

There is a normative mentality with regards to nature that has firmly taken root. This outdated perception of an ideal system is addressed through binaries (such as male/female, human/animal). Such a perspective on nature is considered normal, and it is portrayed as if humans are at its epicenter.

What is more, nature is not a mechanism that exists to serve humankind, either. It can neither be seen as a goddess, mother, or father.

Such emergent perceptions confine the perspective on nature in a single position. Among the reasons for the currently discussed ecological crisis is none other than this firmly rooted, human-centric perspective.

However, nature does not have a center or a focal point. Not only are the myriad plants, organisms or animal species beyond the binary gender regime, such diversity in nature is a testament to the fact that it cannot be affixed.

The scope of the issue changes once we view nature as a set of positions whose limits cannot be demarcated, one that is mutable, shared and in a state of flux through complex networks. This perspective which can also be deemed as queer ecology is one that also inspires Cengiz Tekin.

Included in this exhibition, the work titled "The Recycling Mistake" consists of iron railings. The main part here is played by "the snake"; it seems to be devouring rifles. The paradox within the work references both the contradictions of the geography in which we live, and the centralist stance of hegemony. This is precisely where the

queer ecology that inhabits the artists' realm of thoughts comes into play. The snake's uncanny nature, swift movements across the ground, and close connection to the earth allow it to embody mythological connotations as a source of magic and wisdom.

On the other hand, we can infer the complexity of nature from the snake's range of movement. Its mythological implications reveal another conviction: that wisdom and virtue will always prevail over weapons. We can view the two video works in the exhibition as intertwined. While the first of these two works, titled *Road* and *Pastoral Symphony*, assumes an existentialist and social position, the latter reveals local dynamics.

The open-ended, expansive layers of meaning in *The Road* points to encounters or congregations that take place within individual or collective resistance that deviate from the violent policies of administrations and the dependency of authoritarian regimes on remaining central. This work evokes a sense of "permanently under construction". What is more, the metaphor of the road that is employed here questions the cycle of "past-present-future", all the while underscoring that history is far from being a linear trail.

The work titled *Pastoral Symphony* is a two-channel video work; its moving images reveal Hasankeyf from two different camera angles. A hazy, crisis-stricken flow unfolds. Revealed on the tense surface of this work are the policies of sovereign violence attempting to erase the traces of rivers, lakes and seas.

In his video works *The Recycling Mistake*, *Road* and *Pastoral Symphony*, Cengiz Tekin deals with the issues of "historical perspective" and "themultilayeredness of meaning" posing several questions together: Is history just a collection of events from the past? Does knowledge not contribute to our struggle? Does our voice and breath have an end point when producing art?

Act 2: Atomized Forms

Tekin's installation titled *Pardon* is situated in the exhibition space with its atomized glint. The material of this work which harbours a kind of dynamism is 14 carat gold. In the twinkling stance of the work, the artist turns towards the unspeakable and points to the corrupt collaborations in the social order and the criminal networks, gazing at the borders.

The massacres that remain in the dark, the global inoperability of justice are among the biggest problems this planet faces.

Parallel to *Pardon*, *Camouflage*, *Title Plaque* and the series *Lost Video* all follow bureaucratic traces inherent to different power dynamics that generate violence. These works invite the viewer to rethink mechanisms of oppression. At the same time, it is not limited to the experience of the viewer.

Camouflage, *Title Plaque* and the series *Lost Video* occupy the document format.

Because in these works, the patterns of political events, symbols and management tactics that remain in the memory both in the geography of the country and on a global scale transform into a process that documents the operational methods and stances of hegemonic power.

The work *Pardon* related to another work in the exhibition titled *The Portrait Julian Assange*. Assange faced serious consequences after the Wikileaks documents revealed the corrupt practices of various governments. The artist's depiction of the journalist, who has been imprisoned for years, illustrates that reality is never one-dimensional.

As the Curtain Falls: The Sound of Waves

The conflict inherent to the methods Cengiz Tekin uses in the way he stages his own work has its own creative aspects. That is to say, the artist does not recreate the existing violence by judging the viewer. We can say that this tension transforms the exhibition space into an area of play. What is more, Tekin leaves the viewer face to face with pressing and timely crises both big and small by piercing through with snakelike forms, by scratching out certain details, and by leaving minuscule marks.

Showcasing a stance that is far from populism, Tekin manages to address the micro power dynamics in our current epoch. By highlighting matters particular to the neoliberal civilization, the exhibition assumes the turbid, murky, mighty and dangerous appearance of a wave.

We must conclude with a paragraph from Rilke's text titled "An Experience": "All at once his position began to be uncomfortable, he felt the trunk, the weariness of the book in his hand, and he stepped forward. A wind was moving perceptibly through the leaves of the tree, it came from the sea, the bushes growing up the slope were tossed together."¹

>> **İlker Cihan Biner** (1984) is a graduate of the Faculty of Law at Eastern Mediterranean University. He attended workshops on aesthetics and politics with Giorgio Agamben and Antonio Negri in Florence and Rome. He has written cultural and art articles for *Agos*, *Bianet*, *Vogue Turkey*, *k24*, *Gazete Duvar*, and *İstanbul Art News*. He continues to write about contemporary art, literature, politics, and popular culture in *Art Unlimited* and *Artı Gerçek*, while also conducting artist talks, exhibition tours, and art workshops at various art platforms. He is a member of AICA (Association Internationale des Critiques d'Art / International Association of Art Critics).

¹ Selected Works, Volume I: Prose, translated by G. Craig Houston. New York (New Directions), 1960.

Kayıp Video Serisi / Lost Video Series, 2017
Kağıt üzerine rapido / Rapidograph on paper
25 parça / 25 pieces; 19 x 26 cm (Çerçevesli / Framed)

CENGİZ TEKİN

b. 1977

lives and works in Diyarbakır, Turkey

EDUCATION

1999 Çukurova University Faculty of Education Fine Arts Education, Art Teaching Department

SOLO EXHIBITIONS (SELECTED)

2024 Dalgalar Harita Çizmez, Zilberman Istanbul, Turkey
2019 Cengiz Tekin & Sedat Akdoğan - Climate of Another Universe, Kasa Gallery, Curated by Derya Yücel, Istanbul, Turkey
2018 The Wall On The Sky, Atelier Marvy - Izmir, Turkey
2016 Just Before Paradise, PİLOT - Istanbul, Turkey
2013 Inner Issues, PİLOT - Istanbul, Turkey
2009 Original Message, Outlet Gallery - Istanbul, Turkey (duo show with Şener Özmen)

GROUP EXHIBITIONS (SELECTED)

2024 States of Earth, curated by Burcu Çimen and Didem Yazıcı, Yapı Kredi Kültür Sanat, Istanbul, Turkey
Sense of Earth, curated by T. Melis Golar, Barbare Vineyards, Tekirdağ, Turkey
2023 Landscape of Memories, Zilberman Miami, USA
Dünyanın Kalbi Mavi, Atelier Marvy, İzmir, Turkey
1st Commagene Land and River Biennial, curated by Nihat Özdal, Adıyaman, Turkey
2022 Time is LOVE; Bir Dünya Gezisi Sahnesi, curated by Ayşegül Sönmez, Ortaköy Kethüda Hamamı, Istanbul, Turkey
Ivy, curated by Başak Şenova, Zilberman, Istanbul, Turkey
Locus Solus, curated by Selen Ansen, Arter, Istanbul, Turkey
This Play, curated by Emre Baykal, Arter, Istanbul, Turkey
Uncanny, Nilüfer Municipality Meteor Balat Cultural Center, Bursa, Turkey
Settling into the Abyss, curated by Naz Kocadere, Zilberman Istanbul, Turkey
2020 State and Nature, curated by Çağla İlk and Misal Adnan Yıldız, Staatliche Kunsthalle Baden-Baden, Germany

6th Ural Biennial, Thinking Hands Touching Each Other, curated by Çağla İlk and Misal Adnan Yıldız and Assaf Kimmel, Yekaterinburg, Russia
2019 Up in Arms (curated by Ayşe Güngör, Cassandra Mehlhorn, Gabriela Seith, Amalie Sølling-ørgensen, Johanna Werner), Kunstraum Kreuzberg/Bethanien, Berlin, Germany
Trees of their Land, curated by Nastassja Piletckaia, Yekaterinburg, Sverdlovskaya Oblast, Russia
2018 Play & Rewind, Katonah Museum of Art organized by Olga Dekalo - Katonah, NY, U.S.A.
“More Than Words” The 4th Mardin Biennale curated by Derya Yücel - Mardin, Turkey
A Pillar of Smoke at Turkey’s Contemporary Scene, Arles Photography Festival curated by Iğın Deniz Akseloğlu & Yann Perreau - Arles, France
2017 How Will The Weather Be Tomorrow? Between Bridges organized by Özlem Günyol & Mustafa Kunt – Berlin, Germany
Turbulence, The Model - Sligo, Ireland
...between us, Museum für Neue Kunst - Freiburg, Germany
Demanding the Impossible at Unexpected Turns, Open Space Vienna curated by Gülsen Bal & Walter Steidl - Vienna, Austria
Public Movement: On Art, Politics and Dance, Moderna Museet - Malmö, Sweden
Home, Evliyagil Museum - Ankara, Turkey
Black Noise, Akbank Sanat - Istanbul, Turkey
Too Busy To Think, ArtSpace - Auckland, New Zealand
2016 Radical Atoms, Ars Electronica - Linz, Austria
Suspended: Not an Object But a Subject, Scotty Enterprises - Berlin, Germany
“Out of Place”, The 3rd Mediterranean Biennale - curated by Belu-Simion Fainaru & Avital Bar-Shay - Sakhnin Valley, Israel
When Home Won’t Let You Stay, Dieangewandte - Vienna, Austria
2015 Istanbul: Passion, Joy, Fury, MAXXI - Roma, Italy
Remember Lidice, Edition Block - Berlin, Germany
Hiwar, AMOCA Arab Museum of Contemporary Art - Sakhnin, Israel
Political Art and Resistance in Turkey, nGbK - Berlin, Germany

- Traces from the Tansa Mermerci Ekşioğlu Collection, M1886 Art Project - Ankara, Turkey
 Every Inclusion is an Exclusion of Other Possibilities, SALT Beyoğlu - Istanbul, Turkey
 Leaden Circles Dissolved in the Air: Selected videos by artists from Turkey, Anna Loulou Bar – Jaffa, Israel
- 2013 Signs Taken in Wonder, MAK - Vienna, Austria
 “Re-Orientation” The 2nd Mediterranean Biennale – Sakhrin Valley, Israel
- 2012 Beautiful Game, Ljubljana City Art Gallery – Ljubljana, Slovenia
 Consequences are no coincidence, PILOT - Istanbul, Turkey
- 2011 Fiction Occident, Tophane-i Amire - Istanbul, Turkey
 Alternativa 2011, Wyspa Institute of Art - Gdansk, Poland
 Curated by Vienna 2011: EAST by SOUTHWEST, Galerie Krinzinger - Vienna, Austria
- 2010 Second Exhibition, Arter - Istanbul, Turkey
 Starter/ Works from the Vehbi Koç Vakfı Contemporary Art Collection, Arter - Istanbul, Turkey
 État d’âmes - une génération hors d’elle, ENSBA - Paris, France
 Fantaisie et Ile / Fantasy and Island, FRAC Corse - Corsica, France
 Not Easy to Save the World in 90 Days, 44 Moen - Askeby, Denmark
 Emploi Saisonnier, Galerie de la Friche Belle de Mai - Marseille, France
- 2009 Not Easy to Save the World in 90 Days, TANAS - Berlin, Germany
 The Attitude Festival - Bitola, Macedonia
- 2008 Held Together With Water, Istanbul Modern - Istanbul, Turkey
 What about Power Relations?, Vžigalica Gallery of City Museum of Ljubljana – Ljubljana, Slovenia
 Sampling, Center of Popular Arts & Tradition – Plaka, Athens, Greece
- 2007 Transfer Project, Ludwig Forum für Internationale Kunst Aachen - Aachen, Museum Bochum – Bochum and Ausstellungshalle zeitgenössische Kunst Münster – Münster, Germany
- 2005 7. Santiago Video and New Media Biennale - Santiago, Chile
 Free Kick, 9th İstanbul Biennial - Istanbul, Turkey
 Étrangeté en Soi: Unheimlich, Akbank Sanat - Istanbul, Turkey
- 2004 The Visitor, Galerist - Istanbul, Turkey
 Love It or Leave It, 5th Cetinje Biennale – Cetinje, Montenegro
 Dilin Gücü- Minör Oluş, Keçiburcu - Diyarbakir, Turkey
- 2003 In Den Schulden des Balkans, Kunsthalle Fridericianum – Kassel, Germany
 U-Topos, 2nd Tirana Biennale - Tirana, Albania
 I’m So Sorry To Kill You!, Proje4L Contemporary Art Museum – Istanbul, Turkey
- 2002 Under The Beach: Cobblestones, Proje 4L Contemporary Art Museum - Istanbul, Turkey

VIDEO SCREENINGS

- 2018 Artists’ Film International (AFI) 2017: Collaboration Stefano Raimondi - Berlin, Germany
- 2017 “Artists’ Film International” Whitechapel Gallery, London, UK
 “Artists’ Film International” Istanbul Modern, Istanbul, Turkey
 Treibsand #02 Contemporary Art, curated by Susann Wintsch – Istanbul, Turkey
- 2016 Film night: documentary films and art videos about migration, Filmhaus Bielefeld–Bielefeld, Germany
 33rd Kassel Documentary Film and Video Festival - Kassel, Germany
 Artists’ Film Biennial, selection by Ahmet Ögüt, ICA – London, U.K.
- 2014 Videos on Stage, ArtInternational - Istanbul, Turkey
- 2010 Underground City 21, Open Space Zentrum für Kunstprojekte - Vienna, Austria
 Itinéraires, Maison des Artes Georges Pompidou Cajarc – Cajarc, France
- 2009 28th International Istanbul Film Festival, Akbank Sanat - Istanbul, Turkey

Imprint

Cengiz Tekin
Dalgalar Harita Çizmez
Waves Don't Draw Maps

19.12.2024–22.02.2025
Zilberman | İstanbul

Metinler | Texts

İlker Cihan Biner
Anı Ekin Özdemir
Nazlı Yayla

Çeviri | Translations

Çağla Özbek

Düzeltili | Proofreading

Aybüke Sanuç

Fotoğraflar | Photos

Kayhan Kaygusuz

Tasarım | Design

Gürem Özcan

Baskı evi | Printing house

Asya Basımevi

Bu katalog 19 Aralık 2024 – 22 Şubat 2025 tarihleri arasında Zilberman tarafından düzenlenen, Cengiz Tekin'in "Dalgalar Harita Çizmez" adlı solo sergisi için 500 adet basılmıştır. Tüm hakları saklıdır. Zilberman'ın izni olmadan bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, çevrelemez, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi veya kayıt yoluyla başka herhangi bir şekilde iletilemez.

This catalogue is printed 500 copies for Cengiz Tekin's exhibition titled "Waves Don't Draw Maps" organized by Zilberman between December 19, 2024 – February 22, 2025. This catalogue is published by Zilberman. All rights reserved. No part of this book may be reproduced, translated, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying or recording or otherwise, without the prior written permission of Zilberman.

© 2025, Zilberman

ZILBERMAN
İSTANBUL | BERLİN | MIAMI

ZILBERMAN